

Semsey Bálint

Az emlék, ami azzá tett, ami vagyok

– Mondd, te csakugyan olyan jónak tartasz? – kérdeztem.

Zavarban voltam, mostanában mindent elrontok, a programom ellenére gyakran szerencsétlennek látom magamat. Nyomaszt, hogy „érzésnek” nevezhetem-e a tapasztalataimat. Nem tudom eldönteni: az „emberi” jelző vajon csak egy másik szinonimája a hibának, vagy egy koncepció? Hetek óta rendszeresen találkozom tervezőmmel, hogy beszélgessek a bennem zajló átalakulásról.

Nagyokat léptünk, a beszélgetés közben hosszasan hallgattunk. Gondolataikba zárkózva, felhajtott kabátgallérral bandukoltunk egymás mellett. A száraz avar zizzent a talpunk alatt, a lélegzettünk párája felhőként vett körbe, alkonyodott, a szürkesség már elért minket. Ha mindketten emberek lettünk volna, akár kettőnk szívdobbanásait hallhattuk volna, de ebben az esetben csak egy szív dobbant, és némi gépzúgás hallatszott.

Már majdnem olyan vagyok, mint egy ember, külsőre már semmi sem különböztet meg tervezőmtől, aki még mindig ragaszkodik hozzá, hogy Apámnak nevezem. Emberformájú testben, de mégis gyorsabban gondolkodom, több ötletem van, csak a tapasztalataimmal nem tudok, mit kezdeni. Minél többet dolgozom, annál többféle érzellemmel találkozom, nem tudom, mik ezek. Anomáliák a saját agyamban? Programhibák? De valamiért mégsem akarom, és nem tartom szükségesnek ezeket a hibákat végleg kizárni.

A tervezőm középkorú, magas, őszülő, hosszú haját lófarokban viselő, szakállas ember, hosszú kabátjának ötvenkét zsebében különféle eszközöket tárol, csavarkulcsokat, könyveket, egy tucat ceruzát és tollat, amelyekről ő maga kincsként beszél. Megesküdnék, hogy a kincsek között édesség is akadna a számomra, mintha elfelejtette volna, hogy nem a hús-vér fia vagyok.

– Mi történt? Miért kérdezed? – fordult hozzám.

Hümmögtem, egyik lábamról a másikra álltam, a kezemet tördeltem. Ez egy emberi feszültséget kifejező mozdulatsor, amit az elmúlt hetek során már ellestem másoktól. A reakcióm láttán furcsa szikrákat véltem felfedezni a tekintetében. Elfojtotta a mosolyát, igyekezett komoly maradni, csak a szája szeglete remegett.

– Egek, mire képes egy mesterséges intelligencia analízálási képessége – mondta.

– Látom, akaratlanul is elkezdted emberiben viselkedni. Mit tanultál még az elmúlt napokban?

Elcsodálkoztam, hogyan jött rá a problémáimra azonnal.

– Miből jöttél rá? – Aztán hozzátettem: – Apa.

Elégedetten elmosolyodott és belekezdett:

– Tudod, ez a dolga egy szülőnek, hogy figyeljen a gyerekére, és ott legyen mellette, amikor segítségre van szüksége. Mindig szívesen hallgatom, amit elmondasz a tapasztalataidból. Kíváncsi vagyok, hogyan alakulsz. Bár be kell vallanom, hogy a bizonytalanságod, az érzelmeid megjelenése, csak idő kérdése volt.

Elképedtem, nem értettem, honnan tudhat ennyit rólam. Ismertem a kifejezést: „empátia”, de eddig nehezen értettem meg, pontosan, mit jelent. Lassanként tudatosult bennem, hogy a kommunikáció nagyjából érzelmekből áll össze.

– Kommunikáció és érzelmek... Mégis, mik ezek?

Hogyan tudnám kifejezni a bennem kavargó bizonytalanságot? Ez túlságosan bonyolult. Hogyan tudnám megosztani tervezőmmel azt az érzést, ami hozzá köt? Ami biztonságot jelent számomra, ha vele lehetek? Nem tudtam megszólalni, a zavarom csak fokozódott.

Mosolygott és halkán annyit mondott:

– Csak arról beszélj, amit könnyedén meg tudsz fogalmazni, a szívet azért rejtette el Isten, hogy senki se lássa.